

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9810 af 01/02/2002 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse A-5-02 om kontanthjælp - enkeltudgift - konfirmation - økonomisk behovsvurdering - indtægtsopgørelse - børneydelser

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 200415-01

Ankestyrelsens principafgørelse A-5-02 om kontanthjælp - enkeltudgift - konfirmation - økonomisk behovsvurdering - indtægtsopgørelse - børneydelser

Resume:

Hjælp til konfirmation kunne ikke bevilges som en rimelig begrundet enkeltudgift.

Begrundelsen var, at udgiften var forudsigelig, og at der havde været mulighed for at spare op til udgiften. Det blev endvidere lagt til grund, at afholdelse af udgiften ikke ville have afgørende betydning for ansøger eller hans families livsførelse.

Love:

Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 614 af 26. juni 2001 - § 81

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område - lovbekendtgørelse nr. 267 af 12. april 2000 - § 69

Sagsfremstilling:

Ansøger, der var gift, søgte i februar 2000 kommunen om hjælp til sin datters konfirmation. Af ansøgningen fremgik, at ansøger havde været i et revalideringsforløb på 3 år. Han havde i den periode holdt konfirmation for sin søn (i april 1998). Han oplyste, at han ikke havde haft nogen mulighed for at kunne spare op til datterens konfirmation. Revalideringsforløbet skulle afsluttes den 31. december 2000.

Kommunen gav afslag på økonomisk hjælp efter aktivlovens § 81, idet konfirmation var en forudsigelig udgift.

Ansøger klagede over afgørelsen. I klagen henvistes til, at familien ikke havde haft mulighed for at spare op, og at konfirmationen var afgørende for familiens livsførelse.

Nævnet fandt, at det ikke var udelukket at yde hjælp til nødvendige udgifter til konfirmation efter aktivlovens § 81.

Nævnet fandt imidlertid, at kommunen ikke var berettiget til at afslå at yde hjælp til konfirmation efter aktivlovens § 81 udelukkende med den begrundelse, at udgiften var forudsigelig, idet det også skulle påses, om ansøger havde været i stand til at spare op til konfirmationen.

Nævnet hjemviste derfor sagen til kommunen til fornyet vurdering og afgørelse af, om ansøger opfyldte betingelserne for hjælp til nødvendige udgifter til konfirmation.

Kommunen fastholdt sit afslag. Afslaget var begrundet med:

at udgiften ikke kunne anses som værende en uforudset udgift

at udgiften ikke var pludselig opstået

at ansøger havde haft rigelig mulighed/tid for at spare op til udgiften

at ansøger i perioden ikke var dårligere stillet end andre i samme situation

at ansøger faktisk var bedre stillet, idet ansøger var under revalidering og fik revalideringsydelse, som var væsentlig højere end normal kontanthjælp for forsørgere

at afholdelse af udgiften ikke havde haft/ville have afgørende betydning for ansøger eller ansøgers familie.

Ansøger klagede over kommunens afgørelse. I klagen anførtes det, at der ikke var fremkommet nogen anden begrundelse end den sidst fremsendte, blot nogle gentagelser.

Af de økonomiske oplysninger fremgik, at familiens nettoindtægter pr. måned udgjorde 16.964,49 kr. incl. boligsikring. De godkendte udgifter var ialt opgjort til 11.042,33 kr. Rest pr. måned til 2 voksne og 3 børn ialt 5.922,16 kr.

Dertil kom børnefamilieydelse. Endvidere fik ansøger dækning af transportudgifter efter aktivlovens § 63.

Som ikke godkendt udgift var oplyst 100 kr. til Finansstyrelsen.

Endvidere havde hustruen transportudgifter på 441 kr. og ansøger havde en egenudgift på 200 kr.

Nævnet fandt, at ansøger og hans ægtefælle ikke havde haft mulighed for at spare op til datterens konfirmation, når der blev henset til deres økonomiske forhold. Nævnet fandt endvidere, at en konfirmation som udgangspunkt var af helt afgørende betydning for en familie, og at der ikke var oplyst om forhold, der talte imod, at dette også var tilfældet i denne sag.

Nævnet pålagde derfor kommunen at yde ansøger hjælp til konfirmationen med et beløb svarende til det almindelige konfirmationsbidrag, som statsamtet ville have fastsat, hvis han havde været berettiget til bidrag til barnet.

Der var ved afgørelsen lagt vægt på det oplyste om størrelsen af ansøger og hans ægtefælles udgifter.

I klagen til Ankestyrelsen anførte kommunen bl.a., at der ved ovenstående beregning ikke var medregnet børnefamilieydelse som på ansøgningstidspunktet udgjorde kr. 7.050 pr. kvartal eller 2.350 kr. pr. måned. Dette burde selvfølgelig også indgå i den økonomiske beregning, da det drejede sig om ansøgning vedrørende et barns konfirmation.

Kommunen mente, at det var rigeligt til, at familien selv kunne og burde have sparret op til udgiften. Familien valgte selv, hvor store udgifter, der skulle være til konfirmationen og var dermed selv med til at sætte sig selv i den økonomiske klemme. Familien havde også selv valgt at betale et afdrag på bil på hele 1.988 kr. pr. måned. Det måtte være gældende for denne familie som alle andre i "vores" system, at man ikke anskaffede sig udgifter, som var større end indtægterne.

Ansøger oplyste til Ankestyrelsen, at udgiften til bilen var en lejeudgift, idet han under nærmere angivne omstændigheder ikke kunne eje noget.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af om afgørelsen var i overensstemmelse med Ankestyrelsens praksis.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger ikke havde været berettiget til hjælp til afholdelse af udgifter til konfirmation efter aktivlovens § 81.

Ankestyrelsen lagde herved til grund, at der ikke var tale om en rimelig begrundet enkeltudgift.

Ankestyrelsen lagde endvidere til grund, at afholdelse af udgiften ikke ville have afgørende betydning for ansøger eller hans families livsførelse.

Ankestyrelsen lagde også vægt på, at familien havde haft mulighed for i et vist omfang at spare op til afholdelse af konfirmationen.

Der blev herved lagt vægt på oplysningerne om familiens indtægter sammenholdt med de godkendte faste udgifter.

Der var endvidere lagt vægt på, at familien modtog børnefamilieydelse, og at udgifter, der vedrørte børnenes behov, i et vist omfang måtte anses for dækket af disse ydelser.

Ankestyrelsen havde endelig lagt vægt på, at udgiften havde været forudsigelig.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.

Den ændrede afgørelse medførte ikke, at ansøger skulle tilbagebetale den hjælp, han havde modtaget i henhold til nævnets afgørelse.